

Když jsem začal jezdit do lesů, byl jsem tak trochu rozpolcený. Nevěděl jsem zda jsem tremp, nebo amík, nebo Rychlej šíp. Tak trochu jsem se vždy přizpůsoboval těm, s kterými jsem vždy někam jel. Když jsem jel s kamarádem, jehož tatínek byl starej tremp, byl jsem za trempa. Pak jsem jezdil s kamarádama, kteří byli odkojeni v různých oddílech a Rychlé šípy nám byli vždy příkladem. Jezdili jsme na výpravy. Od prvního sluníčka do prvního sněhu kraťasy a deky místo spacáků. Další parta si zase libovala ve vybavení US Army. Je fakt že jsem s tím vybavením byl vždy spokojen. Akurát mi trochu vadilo že se nám lidi často smáli a říkali že nás to o vojně přejde. Nevěřil jsem, ale měli pravdu. Mé počátky vandrování byli tedy celkem nekonkrétní v zařazení. Vždy jsem se ale snažil chovat se v lese ohleduplně a jako zálesák. Z toho všeho vyplynulo, že jsem se nestal ortodoxním v ničem.

To, že mé vandrování nikdy moc nedoprovázelo hraní na kytary a trempske písne, zapříčinilo, že ani dnes jich moc neznám, taktéž z folku jsem zůstal neklasifikován. Musím ale zdůraznit, že s poslechem to je přesně naopak, mám je rád a jsem šťasten, když si s mou diskotékou mohu občas i zapět. A popravdě mne má neznalost poslední dobou víc a víc mrzí. Ale proč to sem všechno píšu ?

Jak jsem již naznačil, má společnost nebyla pouze trepská, tudíž jsem se nezúčastňoval ani různých festivalů. Až na dva, byl jsem dvakrát ve Svojšicích, to už je ale hezká řádka let. A od té doby nic. Byl jsem odrazen množstvím lidiček. Několik set je na mne fakt moc, i několik desítek a jsem tak trochu mimo. Vždy jsem si vzpomněl na scénku u vchodu: "Ahoj kamaráde, máš zapláceno ?" Tato maličkost zapříčinila, že se podobné akce vždy stali z mé strany terčem kritiky. Nějak mi to nesedlo. Na jednu stranu všichni kamarádi a na druhou stranu zaplať, nebo nebudeš vpuštěn. Pak si člověk začne vydělávat a uvědomovat že vše něco stojí. Ozvučení, pronájem, zařizování, úklid...nebo taky kapela, která řekne: "zahrajem, ale zaplaťte" To jsem bohužel pochopil až před pár lety.

Dnes bych se podobných akcí zúčastňoval rád. Ale práce a manželství přináší mnoho povinností a tak, když párkrát do roka najdu volný weekend, jedu na vandr a na festák zase nezbude čas. Uvědomil jsem si že to není jen o davech lidí a penězích. Je to především o atmosféře. Spousta muziky, legrace, kamarádů a nevšedních zážitků. A závidím těm, kteří na to čas mají. S úsměvem na tváři a smutkem v duši vždy naslouchám vyprávění o příhodách s těchto akcí. S úsměvem proto, že je to vždy náramná bžunda a se smutkem proto, že vím, že o tom budu do smrti smrtoucí už jen převážně slýchat. A největší strach mám z toho, že se jednou termín mého volného weekendu a nějakého toho festáčku shodne, já tam pojedou a ono se to zrovna nevydaří a já budu mít stejnej pocit, jako když jsem ve čtvrté třídě poprvé viděl film Rambo I., o kterém jsem do té doby slyšel samou chválu. Ach jo...